ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Κίμωνας Ρηγόπουλος**

Η κατάρρευση των προσδοκιών για έξοδο από τα μνημόνια που ο λαός εμπιστεύτηκε στον ΣΥΡΙΖΑ και στον Τσίπρα είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο. Είναι επίσης γεγονός ότι όσοι ακόμα παραμένουν αμφίθυμοι ως προς τον ΣΥΡΙΖΑ ή έχουν «ντροπαλά» και ανομολόγητα συμφέροντα για την διαιώνιση της υπαρκτής βαρβαρότητας ή τελούν «εν πλήρει συγχύσει αθώοι», που θα έλεγε και ο Μιχάλης Κατσαρός. Αυτή η χρέωση διά της αναθέσεως αποδείχτηκε δυσβάσταχτη υπερχρέωση για τους ώμους του Τσίπρα και τους συν αυτώ. Αυτοί ήρθαν για να κυβερνήσουν και ό,τι χρεώθηκαν δεν αναγνωρίζεται μετά την απομάκρυνση εκ του ταμείου-κάλπης. «Ας προσέχατε, αφελείς και εύπιστοι ψηφοφόροι», είναι η ανομολόγητη κατακλείδα των όσων λέει και όσων δεν λέει ο αποθρασυμένος από την στήριξη των ευρωπαίων εκβιαστών και συμμάχων του Τσίπρας.

Αφού συμφωνήσουμε μέχρις εδώ και αφού παραδεχτούμε ότι δεν μπορούμε να πορευτούμε άλλο με κλαυθμούς και οδυρμούς, ερχόμαστε στο προκείμενο. Και το προκείμενο είναι: ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ; Ήδη εξαγγέλθηκε η ίδρυση της Λαϊκής Ενότητας από την Αριστερή Πλατφόρμα με σημαία το ΟΧΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ. Υπάρχουν επίσης οι διάσπαρτοι διαφωνούντες εντός του ΣΥΡΙΖΑ, εν δυνάμει συνοδοιπόροι της Αριστερής Πλατφόρμας, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το Σχέδιο β και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που θα μπορούσαν υπό προϋποθέσεις να συμπτήξουν ένα πολιτικό μέτωπο, αντίπαλο δέος στο μνημονιακό ολοκαύτωμα. Αυτό το μέτωπο θα είναι οπωσδήποτε αντίΕΕ και οπωσδήποτε αντικαπιταλιστικό. Διαφορετικά, εάν θέλουμε να διευρύνουμε με το στανιό την απεύθυνσή του τετραγωνίζοντας διαρκώς τον προγραμματικό κύκλο του, ζήτω που χαθήκαμε.

Όμως δεν φτάνει μόνο αυτό. Δεν μπορούμε στο τέλος των ψευδαισθήσεων να απαντήσουμε με νέες. Δεν μπορούμε να εκκολάψουμε νέους Τσίπρες και νέες ματαιώσεις. Και για να συμβεί αυτό χρειάζεται να περάσουμε από το νηπιακό στάδιο της ανάθεσης στην τρυφερή ωριμότητα της συμμετοχής. Λέω τρυφερή γιατί η συμμετοχή αυτή δεν θα θυμίζει τίποτα απ’

ό,τι έχει συμβεί εάν θέλουμε να καταλήξει σ’αυτό που θέλουμε να συμβεί.

Αυτή η ποιοτικά διαφορετική συνάντηση ενός απελευθερωτικού αριστερού μετώπου για την ανατροπή, δεν πρέπει σε καμιά στιγμή της ανέλιξής της να χάσει από τα μάτια και την ψυχή της ότι ο σκοπός καθορίζει τα μέσα, όπως έλεγε ο Τρότσκι, και δεν τα αγιάζει. Μικρομεγαλισμοί και καμαρίλες της συμφοράς εδώ δεν έχουν θέση. Ούτε εκ των προτέρων αποκλεισμοί ούτε και συγκολλήσεις της πλάκας, που βγάζουν στο άθροισμα ή στο πηλίκον τους ΣΥΡΙΖΑ.

Επειδή όλοι γνωρίζουμε ότι πρόκειται για μάχη μέχρις εσχάτων πρέπει ο κόσμος που έχει απηυδήσει από τις «προδοσίες» να ξέρει ότι δεν του «υποσχόμαστε» κάτι που μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς την ολόπλευρη στράτευσή του. Δεν είναι ο ρόλος μας να μαγεύσουμε το πλήθος, αλλά να οραματιστούμε όλοι μαζί το μέλλον της ανθρωπότητας που περιέχει και το δικό μας μέλλον. Αυτή η απομάγευση περιέχει τον δικό μας οραματισμό.

Και επειδή δεν υπάρχουν εύκολες λύσεις, κάθε αναφορά στη χρήση και υλοποίηση ενός μεταβατικού προγράμματος εξόδου από την βαρβαρότητα πρέπει να είναι τεκμηριωμένη. Και όταν κάτι δεν μπορεί να τεκμηριωθεί εκ των πραγμάτων δεν πρέπει να παριστάνουμε τους μελλοντολόγους. Να έχουμε το θάρρος και την εντιμότητα να το προτείνουμε για λύση στον μόνο έγκυρο λύτη των δύκολων εξισώσεων: σ’εκείνους που θα συστρατευθούν μαζί μας και έχουν λόγο ταξικό να λύσουν υπέρ αυτών την εξίσωση.

Για να φτάσει στο τέλος του το ψυχόδραμα των από κάτω πρέπει να μετακυλίσουμε το δράμα στους από πάνω.